

ŠPINAVÝ POLITIK V ČISTÉM KOSTELE

To vám byla síla! Byla sobota bílá, krátce po obědě, kdy jsem se blížil ke kostelu k adoraci u Božího hrobu. Když náhle před kostelem zastavil nejnovější bavorák a z něho vystoupil on. No, nevím, jak se jmenuje, ale znám ho z televize! Jeden z těch, co se drží koryta v politice a dělá slušným lidem jen ostudu! Vešel do prázdného kostela a zaplul do lavice blízko Božího hrobu. A aby ukázal, že je někdo, vytasil nejmodernější mobil a začal s ním v lavici machrovat. No, není to drzost? Kostel na Velikonoce vydrhnutý jak nikdy předtím a do toho si přijde politik samá špina.

Tak to teda ne, chlapče! Už jsem šel pro pana faráře, aby ho vyhnal z kostela jak Kristus Pán směnárníky z jeruzalémského chrámu, když zrovna starý kněz vychází ze sakristie přímo k místu, kde se ten člověk usadil. Ten to schytá, pokrytec jeden! A abych slyšel, jak ho pan farář sejme, klekl jsem si o dvě lavice před něj a těšil se na to rodeo.

„Chvála Kristu, otče,“ zaslechl jsem, jak politik zkouší budit dojem slušného člověka. „Na věky, Josífku! To je nám ale návštěva!“ zmátl mě svou radostí pan farář. Zřejmě ví, s kým má tu čest, tak to rozjíždí ironicky. „Copak to tam v té Praze děláte? Vy se už neumíte dohodnout?“ nandává mu to pan farář, ale na můj vkus stále ještě dost měkce. „No, zdá se, že už asi ne,“ provinile přiznává politik a vzápětí dodává: „Proto jsem tady. U hrobu, kde to vypadalo, že skončila veškerá naděje, kde zdánlivě zvítězilo zlo a kde vždycky spatřím vzor nejmocnějšího politika.“

Ve chvíli ticha se zřejmě oba dívají na sochu mrtvého Krista. I ve mně je najednou podivné ticho a ten kritický hlas, který by ještě před chvílí chtěl politika vyhnat z kostela, nemá co dodat.

Víte, co je nejtěžší, otče?“ zeptá se politik po chvíli. „Že nás už opouští i nejbližší. Ti, co ještě před pár lety chtěli být s námi kamarády, by nás teď nejradši ukřížovali.“ „A ty se jim divíš, Josífku? Vždyť to vypadá, že jste na ně dočista zapoměli, a jde vám jen o to, abyste se měli dobře vy. Hádáte se, nadáváte si, podrážíte se.“ „Máte pravdu, otče! Ale modlí se za nás vůbec někdo? Je to boj dobra se zlem, který se nesmí vzdát. Svými silami to nezvládneme! Zlo se zdá silnější, média píšou jen o zlých věcech a věřte mi, je jich tam spousta. Ale věřte mi, prosím, je tam i spousta dobrých lidí, kteří berou svou práci jako službu těm, kteří na ně spoléhají. Jejich dobrou práci nikdo nikdy neuvidí, ale kdyby tam nebyli a nepracovali skrytě dobrými prostředky pro dobrou věc, zůstalo by už jen to zlo a to by byl konec.“

Tak v tomhle má ten člověk asi pravdu, začínám se stydět místo něho. Co o něm vím? Vždyť ani neznám jeho jméno! Když přijde do kostela, málem ho vyženu, že nám špiní náš kostel, pokrytecky předstírá zbožnou modlitbu a místo, abych se za něho modlil, obviňuje ho, že tu machruje s nadupaným mobilem.

„Máš pravdu, Josífku,“ skočí mi do proudu myšlenek pan farář, „právě jsem šel na breviář, tak to obětují za tebe a všechny tvé kolegy. Ti dobří, aby vydrželi dobrými, a ti špatní, aby se polepšili.“ „Tak to se můžete přidat ke mně, otče, právě začínám modlitbu během dne,“ usměje se politik a ukáže panu faráři mobil: „S touhle věčičkou jsem připojen na internetový breviář, a tak se můžu modlit v každé volné chvíli.“

Štěpán Pospíšil

Foto iStockPhoto

KNĚŽSTVÍ nebo RODINKA?

Jak mám poznat, jestli mě Bůh volá ke kněžství? Stává se mi, že někdy při mši cítím, jak by to bylo super být knězem, ale zase pak jindy na spolču koukám po holkách, hledám tu pravou a těším se, až budu mít rodinku. Můžete mi, prosím, poradit? Ondra, 17 let

Milý Ondro, velice rád bych Ti odpověděl na Tvou, podle mého, závažnou otázku. Není to však ani pro mne jednoduché už proto, že jsem kdysi řešil podobné dilema, ale i proto, že jsem ve svém kněžském životě měl příležitost mnohokrát mluvit s bohoslovci i se samotnými kněžími na stejné téma. Něco málo o tom vím, ale určitě ne všechno!

Předně Ti sdělím, že se jen tak nikomu nepodaří perfektně slovy říci, jak se přesně rozhodnout pro kněžský život. U mne to bylo asi tak, že jsem na vlastní oči viděl dobré kněze, jak se chovají, co říkají, jak přistupují k lidem, jak o Pánu Ježíši mluví apod. Ukázali mi dobrý příklad kněze. A řekl jsem si: já bych to také tak chtěl dělat, jestli ovšem budu toho schopen a jestli to chce i Bůh. Ale, proč by to Bůh nechtěl a proč se mi ta touha vůbec v duši objevila? Ke konečnému rozhodnutí vedla ještě delší cesta. Mnoho jsem o tom přemýšlel, modlil jsem se, četl jsem různá kněžská svědectví, měl jsem v rodině příbuzné, kteří byli také kněžími a pro to i trpěli, mluvil jsem s nimi o kněžském povolání.

Moje rozhodnutí zrálo. Nikdy jsem však si nedal do nějakého rozporu Pána Boha a holky, protože jsem už tehdy věděl, že Pán Bůh je víc než holky a že správná holka by mi nikdy nevyčítala, když bych rozhodnutí pro kněžství učinil. Mimochodem: když je některá z nich opravdu hezká, tak přece nemůžu upřímně tvrdit, že je škaredá, a je hezká, protože dostala asi mimořádné dary krásy. Jiná může dostat jiné dary, které nejsou vidět.

V každém případě, milý Ondro, bych myšlenku na kněžství neodsouval, ale vážně bych o tom přemýšlel a nechal si poradit i od jiných zkušených a moudrých lidí, kteří Tě znají a mají rádi. Jestli v Tobě nebo v komkoli jiném dřímá nové kněžské povolání, budu první, kdo se z toho bude radovat. Potřeboval bych to ale vědět, abych se za Tebe i ostatní modlil, aby vytrvali.

Zdravím všem okolo Tarsicia a žehnám.

Tvůj a Váš

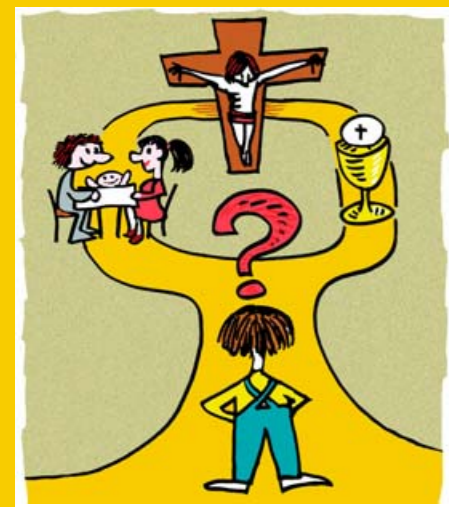
Mons. Jan BAXANT

biskup litoměřický

e-mail: baxant@dltm.cz

Ilustrace Jiri Vancura, foto Petr Hudeček

Redaktor motoristického časopisu dělal na hradištské ulici anketu a ptá se náhodného okoloidoucího Vaška Peřinového: „Dobrý den, prosím vás, jak často měníte olej?“

„Jak často Nóóó, tak jednou za rok.“

„A neškodí to vašemu motorovému vozidlu?“

„Jakému vozidlu? Já mám stánek s hranolkama.“

Vít Jánoš

Jak se MODLÍ hodiny?

Možná si budete myslet, že vás dnes chci krmit pohádkami – líčit vám, jak se takové nástěnné, stolní nebo ještě lépe kostelní hodiny prostě jednoho krásného dne seberou a začnou modlit. Což o to, těm, které mají ručičky, by to třeba šlo, ty by měly co sepnout, ale digitální by na tom byly hůř. Nic proti pohádkám, sám si na ně potrpím, ale teď se chci věnovat jinému literárnímu žánru.

JAK SE VE VŠECH TĚCH TEXTECH ORIENTOVAT?

Není to tak těžké. Nejjednodušší je začít někdy v liturgickém mezidobí, kdy se neslaví žádný svátek ani památka. To prostě a jednoduše otevřete breviář na správném místě a modlíte se všechno, co tam najdete, pěkně jedno po druhém.

Bývá to už zmíněný hymnus na začátek, pak nějaký ten žalm nebo takzvané kantikum (což je biblický text z jiné části Písma, který se však svou strukturou žalmu podobá), krátké souvislé čtení jiné biblické pasáže a v ranních a večerních chválách ještě každodenní modlitba z evangelia – ráno je to chvalozpěv Zachariáše, který pronesl, když se mu narodil syn Jan (ano, později zvaný Křtitel), večer chvalozpěv Panny Marie, jinak též Magnificat. Ranní i večerní chvály zakončíme prosbami, modlitbou Otče náš a závěrečnou modlitbou – podobnou, jako bývá ve mši.

Zjednodušeně řečeno, tyto části – kromě žalmů – se mění podle liturgické doby nebo podle svátku jednotlivého světce či světice. Žalmy jsou základem a jakousi „stálíci“. Proto na začátku breviáře najdeme texty pro dobu adventní, pokračujeme Vánoce, postem a Velikonoce, v zadní části zase texty pro jednotlivé světce nebo k výběru při příležitosti těchto svátků. Žalmy si hovoří pěkně uprostřed.

TOLIK HVĚZD POHROMADĚ!

Podíváte-li se zrovna do žalmů, všimnete si, že v každém verši je zhruba uprostřed malá hvězdička. Nebojte se, to neznamená, že je breviář nezletilým nepřístupný. Tyto hvězdičky (a tu a tady křížky) se do breviáře dostaly jako pomůcka pro zpěváky.

Žalmy se totiž vřele doporučuje zpívat; a protože by málokdo dokázal zazpívat celý verš na jeden nádech, dopaly se do veršů tyto hvězdičky jako znaménka, kde se dá na chvíli zastavit a popadnout dech.

Přiznávám, že na začátek těch informací nebylo nejméně, ale pevně doufám, že jsem vás od breviáře neodradil – což by byla škoda! Jak vám určitě dosvědčí všichni, kdo už jej do rukou vícekrát brali, je to velice pěkná modlitba, v níž se navíc spojujeme s celou církví po celém světě, a to spolehlivěji než třeba přes internet – breviář se nehroučí, není odkázán na poskytovatelskou firmu a neumožňuje šíření virů.

Vždycky je lepší, když začnete s někým, kdo se v této knížce dobře orientuje, a na začátku vás povede. Zkuste třeba poprosit svého pana faráře, kaplana či jáhna! A hlavně – nejen v breviáři platí:

Modlit se nejlépe naučíme modlitbou!

Zdeněk Drška

Breviář na internetu

Pro ty, kdo by se chtěli k modlitbě církve přidat a nemají zmíněnou knihu, mohou si nalistovat webové stránky www.ebreviar.cz a modlit se texty, které jsou vždy připravené pro aktuální den. Tuto pomůcku často využívají příznivci techniky zvláště na cestách, protože dnes už není problém připojit se k internetu také z mobilního telefonu.